

AUTORKA NEW YORK TIMES BESTSELLERŮ

J. C. CERVANTES

VŽDYCKY

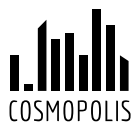
není

NAVĚKY

ROMANTIKA

Může pravá láska
překonat smrt?

COSMOPOLIS

J. C. CERVANTES

VŽDYCKY

není

NAVĚKY

*Srdcím, která odmítají žít
„ve spořádaném domě důvodů a důkazů“.*

Část první

Nebeský zápis anděla

Zabývám se posmrtnými záležitostmi.

Mou pracovní povinností je zaznamenávat všechna mezilidská setkání. Měla jsem jich na starosti stovky. A nikdy jsem se nesetkala s člověkem, který by nevěřil v nějaké opakované ztvárnění romantické lásky. Samozřejmě mi nepřisluší, abych tyto představy jakkoli zpochybňovala, ale věřte mi, když vám povím, že jen velmi málo lidí disponuje láskou dostatečně silnou a dostatečně čistou, aby si ji s sebou přenesli do dalšího vtělení.

A řekněme si to na rovinu, lidé si až příliš často *myslí*, že jsou zamilovaní, ale myšlení nemá v srdečních záležitostech co dělat. A slovo *láska*? Lidé jím rozhazují jako drobnými, ale pouze výjimečně okusí jeho pravou podstatu.

Bohužel jen velmi málo duší zažije lásku až za hrob. Osobně jsem se s ničím takovým nikdy nesetkala.

Avšak toto vyprávění není o mně. Tento příběh vypráví o Hartovi a Ruby, o první lásce a o síle vzpomínek. O tom, jak hluboce může srdce puknout, než se roztrhne na kusy. Ale hlavně? Hlavně vypráví o životě, který vyhasl příliš brzy, a o cestě, na kterou nás tato jediná událost všechny zavedla.

Jedna HART

~ Dvacet pět hodin před koncem ~

Vždycky to byla Ruby.

To je první věta tohoto „přiděleného“ milostného dopisu a víc ani nepotřebuju, aby se má fantazie rozjela na plné obrátky a já byl ve svém živlu.

Od prvního okamžiku, kdy jsem ji před jedenácti lety spatřil v zahradním centru, kde vysvobozovala berušky z jejich síťovaného vězení. Šestiletá tam stála asi patnáct stop ode mě a roztrhávala drobné sítě.

Ve tváři měla zapálený výraz, rty pevně semknuté a oči jí plály odhodláním. A takhle mě vtáhla na svou oběžnou dráhu. Už ve svém velmi zralém věku sedmi let jsem věděl, že je neobyčejná.

Pořád si vybavuju, jak se mi rozbušilo srdce a křičelo na mě, ať jdu za ní a pomůžu jí, ať jsem jejím komplicem: Riskni to! Ale na to já nemám povahu, nikdy jsem neměl. Riziko vede ke zraněním, zranění vedou k bolesti a bolest vede k utrpení. Vidíte ten problém? Mimo to, bylo mi sedm a už jen představa, že skončím ve vězení Dickova zahradnictví, slibovala to nejhorší utrpení ze všech.

Tak jsem se držel v pozadí s pohledem přilepeným na ni, jako by byla nějaký příběh a já potřeboval vědět, jak skončí.

Některé z berušek byly dostatečně inteligentní, aby ulétly; jiné lezly po síti; a zbytek? Ty, co zůstaly, se slétly na Rubyiných rukách a pažích. Prostě tam stála, usmívala se a pozorovala je s takovým úžasem, jaký bych přál každému aspoň jednou v životě zažít.

Většina lidí by z místa činu utekla, ale Ruby ne. Víte, Ruby je absolventkou smělé troufalosti. Nezajímalo ji, jestli ji chytanou. Záleželo jen na tom, aby osvobodila ty zpropadené berušky.

Na Rubyiny spletené zlatohnědé vlasy dopadl kužel slunečního světla. Vzhledla. Její oči se střetly s mými. Tváře mi hořely jako někomu, kdo provedl něco špatného. „Jsi dobrý lhář?“ zeptala se.

Rychle jsem se odvrátil a shodil z regálu malý květináč s mátou. Pokrčil jsem rameny a cítil se ztracený ve své vlastní kůži. „Ehm, moc ne.“

Přešla ke mně s takovým odhodláním, až jsem si pomyslel, že bych měl utéct, ale to už stála přímo přede mnou. Berušky se jí stále držely.

„No, tak budeš muset být,“ naléhala, když zvedla květináč a postavila ho zpátky na místo. „Pokud by se někdo ptal, nebyla jsem tady. Nevíš, kdo jsem.“

„Ale já nevím, kdo jsi.“

Zrovna v tu chvíli ji zavolala její máma.

„Musím jít,“ řekla Ruby s úsměvem, který odhalil chybějící přední zuby. „Nezapomeň.“ Rukama něco naznačovala a já pochopil, že tou pantomimou říká: Nikdy jsi mě neviděl.

A pak byla pryč. Zůstal jsem stát vedle vadnoucí bazalky a přemýšlel jsem, co se to právě stalo. Když jsem šel zpátky, abych se poblíž mexických palem setkal s tátou, ucítil jsem zašimrání na hřbetu ruky. Podíval jsem se na ni. Jedna z Rubyiných berušek mi cupitala po kůži. Byla zářivě červená, se čtyřmi

*černými tečkami a křídla se jí otvírala a zavírala,
otvírala a zavírala. A pak vzlétla.*

No, takže jak jsem říkal, vždycky to byla Ruby.

Zahledím se na blok na posteli a bojím se, že ta slova nebudou stačit. Čekají mě tuny proškrtávání, ale aspoň je to základ pro naši časovou schránku, na které Ruby trvá, abychom si ji vytvořili kvůli vzpomínkám.

Prostor zaplnil zvuk motoru auta a elektrické vrtačky. S tátou žijeme nad jeho autodílnou, U Jorgého. Specializuje se na renovaci klasických aut.

Dřív jsem to nesnášel – ten hluk, olej, práci pozdě v noci. Ale teď? Vnímám to jako jeho umělecký projev; je uklidňující zajít za ním dolů a pozorovat ho, jak pracuje na starém firebirdu nebo porschi. Táta má dar řeči, a když dělám s ním a něco mi nejde, vysvětlí mi to tak přesně, že jakýkoli úkon hravě zvládnou.

Mrknu na čas. Sakra! Za čtvrt hodiny máme být na Martinově párty, a já se ještě nestačil převlíknout do plavek nebo...

Dveře mého pokoje se rozlétnou. Je to Ruby.

Rychle zastrčím dopis pod polštář, až si málem z postele shodím kytaru, a rozhodnu se, že bude nejlepší, když Ruby předběhnu: „Do deseti minut budu připravený.“

„Ty přijdeš pozdě i na vlastní funus,“ utrousí Ruby a stále stojí mezi futry, jako by váhala, jestli má jít dovnitř. Sluncem melírované vlasy má svázané dozadu a na hlavě má posazené sluneční brýle s příliš roztaženými nožičkami, jelikož na jejich rozpětí je Rubyina hlava příliš velká. Na sobě má džínové kraťasy a tričko, které jí visí jen na jednom rameni a odhaluje růžový vršek bikin.

„Pracoval jsem na dopisu pro tu naši časovou schránku. Hádám, že jsem ztratil pojem o čase.“

„Jsi písničkář. Mělo by ti to jít samo.“ Udělá pár kroků do mého minimalistického pokoje a rozhlédne se, jako by zpola doufala, že někde najde pohozenou ponožku. Co za monstrum nepoužívá koš na prádlo?

Jak znám Ruby, její dopis bude mít tak pět slov. Nedokáže sesmolit ani pořádné přání k narozeninám, takže vlastně nechápu, proč se takhle týrá. Ačkoli, byl to *její* nápad.

Svalí se do mé postele, přičemž mě plácne do hrudi a sluneční brýle jí sletí z hlavy rovnou na zem.

„Seš v pohodě?“ Natáhnou se na svou stranu postele, opřu se o loket a zadívám se na ni. Přemyslím, jak je možné, že i po takové době na mě tak intenzivně působí. Kdykoli je takhle blízko, chci prostě cítit její kůži na svojí a vdechovat její vůni. Zároveň si říkám, že musím být ten nejšťastnější chlap pod sluncem, protože si mě vybrala.

Zaváhá. Dlouho mlčí a já si nejsem jistý, jestli rozvažuje nad vtipnou nebo nebezpečně prohnanou odpovědí. Schopná je obojího, ale neudělá ani jedno. „Asi nemůžu uvěřit, že od maturitního ročníku nás dělí jen pět měsíců a že se všechno děje strašně rychle a že...“

Chytnu ji za ruku. „Hej, to já jsem tady panikář, pamatuješ? A ty teď totálně narušuješ moje teritorium.“

Na lehkovážnost se nechytne.

„Jen se cítím, jako... já nevím.“ Stiskne mi ruku a zadívá se z okna ven na slunečné nebe.

S Ruby se to má tak: nikdy nemá z ničeho obavy. Nikdy. Jít za školu? *Pravidla jsou od toho, aby se porušovala.* Skočít z útesu do moře? *Nech otevřené oči.* Píchlá pneumatika na polní cestě? *Pojďme se ztratit v lese.*

„A právě proto máme pracovat na peckovních vzpomínkách, třeba zrovna dneska večer.“

„Na té párty?“ dobírá si mě, přestože velmi dobře ví, že jsem tím narážel na překvapení, které pro ni mám nachystané na později. Pracoval jsem na něm celé měsíce, a až ho uvidí, bude nadšená.

„Anebo to můžeme nechat na jiný večer,“ poškádlím ji taky a pokrčím rameny.

„Nad tím ani neuvažuj.“ Políbí mě. Měla to být jen rychlá pusa, ale já jsem chamtivý a během nanosekundy polibek prohloubím. Naše těla se k sobě tisknou tak těsně, až mám dojem, že se rozpustíme do matrace. Občas si přeju, abychom nikdy nesouhlasili, že

se sexem počkáme až do vysoké, protože právě teď mě to opravdu ničí.

Ve vteřině se ode mě odtáhne a zhluboka nasaje vzduch do plic, jako by ji napadlo přesně totéž. Anebo ne. Prosmýkne se kolem mě, sáhne pod polštář a vysvobodí mou úvahovou esej. Jako by celou dobu věděla, že tam je. Jsem opravdu tak předvídatelný?

Vrhu se po ní a povalím ji pod sebe. Vypískne, zastrčí si blok pod zadek a vzdorovitě se na mě zadívá. Jsme tak blízko, že se k sobě tiskneme čely. „Kampak se podělo to *přijdeme pozdě na párty?*“ zeptám se.

Smutně našpulí pusu. Za ty roky tenhle výraz vypracovala k dokonalosti, výraz, kterému nedokážu říci ne. „Pověz mi aspoň jednu větu,“ žadoní, „něco jako zálohu.“

Rozesměju se. „Když ti povím jednu větu, vrátíš mi ten blok?“

Takhle zblízka vypadají její řasy delší a zlaté tečky v jejích tmavých očích zářivější. Mrkne a ty její dlouhé řasy mě zašimrají na bradě. „Slibuju.“

Odtáhnu se, abych jí viděl do tváře, až ta slova vyslovím. Poněkud laxně zavirbluje. Z dílny pod námi sem doléhají hlasy a burácení motoru auta.

„Seš si jistá, že jsi na to připravená?“ ujišťuju se stále s úsměvem.

„Nemůže to být zas *tak* dobré.“

„Ale může.“

Obrátí oči v sloup. „Sem s tím.“

Zaváhám a ponechám ji ještě o vteřinu déle v napětí. „Vždycky to byla Ruby.“

Její výraz se během půl sekundy změní z užaslého přes překvapený na frustrovaný. Pak v pěstí sevře moje triko a prohlásí: „Fakt tě nesnáším, Harte Augusto.“

Políbím ji na špičku nosu a zamračím se. „Taky tě fakt nesnáším, Ruby Armentová.“

„Jak moc?“

„Strašně moc. Budu tě nesnášet hodně dlouho; mám v plánu mít tě plné zuby.“

„Ujednáno!“ Zvedne se a tyčí se nade mnou s rukou v bok. „Jdeme teda na tu párty lomítko překvapení, nebo jak?“

Bleskově se převléknu. Když zamíříme ven, obejmu ji kolem ramen, políbím ji na spánek a pomyslím si, že moje první věta je perfektní.

Jo.

Vždycky to byla Ruby.

Dvě RUBY

~ Dvacet čtyři hodin před koncem ~

Jedeme v Hartově žlutém mustangu z roku 1982. To auto dostal od táty loni k šestnáctým narozeninám a tehdy mělo jen půlku motoru a žádná kola. Zabralo to šest měsíců práce v dílně, než se podařilo Bestii zprovoznit – aby jakž takž jezdila. Snažila jsem se pomáhat, ale totálně jsem se ztrácela v nářadí, takže mě Hart pověřil za dýdžeje. Bestie je starý manuál. Třetí převod se dost zasekává, odmítá jezdit do kopce, nevytáhne to na víc než pětapadesát mil v hodině a má dost šrámů, aby se dalo říct, že si už něčím prošla. A její podlaha je pořád, a tím opravdu myslím neustále, pokrytá tenkou vrstvou písku, který nedokáže vysát žádný vysavač. Hart to zkoušel. Věřte mi.

Když sjíždíme ze svahu k oceánu, motor Bestie burácí. Máme stažená okénka (Bestie totiž nemá klimatizaci) a autem provívá teplý noční vzduch.

Zanedlouho si společně s U2 hlasitě prozpěvujeme písničku *Beautiful Day*. Hart je stará duše a jeho hudební vkus ten pocit, že se v tomhle ohledu nepletu, jenom umocňuje. Mně praskne už tak vytahaná gumička do vlasů, vlasy mi poletují kolem obličeje a já dokážu myslet jen na jediné: *Doufám, že se nikdy nezměníme.*

„Co kdybychom tu párty vynechali?“ navrhnou.

Hart ztlumí hudbu. „Prosila jsi mě, ať tam jdeme, a teď chceš vycouvat?“

Předtím jsem mu to nechtěla říkat, ale mám takový stažený žaludek, jako by mi říkal, že je něco špatně nebo že se něco špatného stane. Je to zvláštní pocit, jako by mi v útrokách rašilo trní. Máma tvrdila, že moje praprababička měla podobnou intuici – dar,

tak to nazvala. Já ten pocit nazývám osinou v zadku, která slouží jako výstražný maják, ale nikdy mi nesdělí nic podrobnějšího, co by výslednou situaci skutečně nějak ovlivnilo.

Ale odmítám této předtuše dovolit, aby ze mě udělala ustaraného člověka nebo skeptika. Od toho už je tady Hart. Když jsme byli děti, nikdy na prolézačce nevyšplhal výš než čtyři stopy nad zem, přišel s peticí na bezpečnostní pásy ve školních autobusech a trval na tom, že si musíme vzít helmy, kdykoli jsme se chystali jet na kole.

Povím Hartovi: „Mohli bychom jít k pobřeží a...“

Stiskne mi ruku. „Slíbil jsem ti večírek a ty jsi slíbila, že tě můžu překvapit. A dnes večer oba svůj slib dodržíme.“

Proč jen musí být takový pedant na pravidla? „Dobře,“ podvolím se a zesílím hudbu. Ale nadšení je pryč a já se bojím, že se všechno zásadně změní.

Tři

HART

„Z cesty!“ zakřičí Martin, když proletí nočním vzduchem a jako dělová koule vletí do tlumeně osvětleného bazénu a hluboko se ponoří.

Jeho dopad zvedne přílivovou vlnu. Není to nic překvapivého, jelikož je to nejlepší tight end fotbalového týmu Seasideské střední. Navíc měří šest a půl stopy a váží přes dvě stě třicet liber. Ale nejraději na Martinovi mám (krom toho, že jsme kamarádi už od dob naší kapely na základce), že je v pohodě; je to ten cool týpek, co tě sice v poli sejme trefou do žeber, ale pak to rozbalí na saxofon jako nějaká reinkarnovaná jazzová ikona.

Jít na jeho páteční večírek byl kupodivu můj nápad, abych Ruby rozptýlil a vymanil ji z jejích obav. Není to příliš divoká párty, jen pár přátel a jejich přátel a přátel jejich bratranců, zevlujících v Martinově kvartýru, který se zrovna octl bez dozoru rodičů.

„Skákej, Augusto!“ zakřičí Martin z hlubokého konce bazénu. Vzduchem prolítne volejbalový míč. Pár lidí si dává kohoutí zápas, piští, smějou se a cákají kolem sebe. Zbytek davu se baví v malých těsných hloučcích.

„Ani ne, dík,“ odmítnu, přestože mám na sobě plavky.

Nejde o plavání, ale ze svého místa v podstatě vidím bakterie plavat na hladině bazénu a ony na oplátku zírají na mě.

Můj kámoš George se vyhoupne z bazénu a kompletně mi zacáká chodidla. „Voda je perfektní, kámo. A čistá jak moje úmysly, věř mi. Nevíš, o co přicházíš.“

Přátelíme se od třetí třídy, kdy se do města přistěhoval s mámou, dvěma staršími bratry a dědou. V jeho domě vládne chaos a hluk a hádky a naprostá oddanost. Miluju to tam.

„Jsem si docela jistý, že o nic nepřicházím,“ odpovím Georgeovi, zrovna když ke mně přiběhne jeho fenka Josie a otře si své velké čokoládové tělo o moje nohy.

„Ahoj, holka.“ Kleknu si a podrhu ji na krku tak, jak to má ráda. Josie zakloní hlavu, aby se ujistila, že se dostanu ke všem správným místům, a jazyk jí visí z tlamy v čirém potěšení.

„Má tě radši než mě,“ zabručí George. „Pojď ke mně, Josie. Vždyť jsem mnohem hezčí, děvče moje.“

Zasměju se, zatímco Josie si spokojeně vychutnává všechnu tu lásku a George naprosto ignoruje.

Byl jsem s ním, když si ji před pěti lety vybral v útulku. Ona a George jsou nerozluční; dokonce ji nechal certifikovat jako terapeutického psa, aby s námi mohla všude. Vypadá jako nějaký mytologický pekelný pes, ale ve skutečnosti je to neskutečný mazel. Pokud pro ni nejsi někdo cizí, koho nemá ráda.

„Hej,“ upozorní mě George koutkem úst. „Viděl jsi Marinu? Vypadá...“ Zavře oči a zhluboka se nadechne. „Myslíš, že mám šanci?“

„Jasně, brácho. Ale to by znamenalo, že by sis s ní musel doopravdy promluvit.“

Josie odběhne za kořeněnou vůní kuřete na grilu. George si rukou prohrábne vlasy a je mu skoro až trapně. „Nemůžu k ní jen tak nakráčat a začít s ní mluvit, chlape. Dneska už to takhle nefunguje. Tohle není jako za starejch časů. Možná by od ní Ruby mohla získat číslo, že bych jí napsal a...“ Zavrtí hlavou. „Ne, jen by to blbě skončilo. Jako že by mi nejspíš zlomila srdce. Anebo co když zjistím, že je naprosto divná, a budu to muset skončit já. Nebo co když na mě bude pořád nalepená a zamiluje se do mě a...“

Co má George za problém? Vždycky si sám sobě rozmluví většinu věcí, o které opravdu stojí, ale je příliš vyděšený je udělat. Jo, to máme společné. Dva ztroskotanci.

„Všechno tohle by se *mohlo* stát,“ povím mu. „Anebo taky ne.“

„No jo, jenže ty máš Ruby, takže se nemusíš obávat věcí jako zbytek nás obyčejnejch smrtelníků.“ George zavrtí hlavou stylem, jako že už se stejně dávno rozmyslel.